

Cvetinomijski:

Zaspanček.

Solnce se je že smehljalo skozi okno in pozdravljalo veselo. Toda Manči se ni zmenil za njegove tople objeme in poljubčke. Potegnil si je odejo čez oči in se je obrnil na drugo stran.

V tem je stopila v spalnico mati.

»Manči, vstani, ura je že sedem!«

Manči pa se je potuhnil, kakor da spi.

»Daj no! Da zamudiš šolo?«

Skril se je Manči še bolj pod odejo in je dihal naporno, kakor bi spal.

Mati se je okrenila.

»Saj še res spi,« je rekla in šla.

Manči pa se je smehljaj tiho pod odejo. A kmalu je pokukal izpod nje. In tako so sijali solnčni žarki ravno v njegova lica.

»Kakô so že topli!«

Potegnil si je odejo do vratu.

»Aja-aja-tutaja! — Kako je prijetno v postelji! — — —«

Zasmejal se je skoraj glasno. Slišal je pa v tem pred durmi stopinje in se je zopet potuhnil.

Prišla je zopet mati.

»Daj no že vstati, Manči! — Zakaj si se pa zasmejal?«

Manči je poslušal nekaj časa in se ni mogel več premagovati: vrgel je hitro odejo raz sebe, planil s postelje in se ovil materinega vratu.

»Mamika! Mamika!«

Mati ga je poljubila na cvetoča, polna lica, zasmejala se je: »O ti zaspanček!«

Tudi Manči se je smejal: Zakaj ljubil je dobro mamiko, ljubil pa tudi solnce in njegove gorke objeme — — —

